

58

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 12 grudnia 1961 r.

w sprawie uznania za rezerwat przyrody.

Na podstawie art. 13 ustawy z dnia 7 kwietnia 1949 r. o ochronie przyrody (Dz. U. Nr 25, poz. 180) zarządza się, co następuje:

1. Uznaje się za rezerwat przyrody pod nazwą „Chocewskie Cisy” obszar lasu wraz z wewnętrznymi liniami podziału powierzchniowego o łącznej powierzchni 9,19 ha w Leśnictwie Zakończyno Nadleśnictwa Państwowego Chocewo, położony w miejscowości Sasino, w gromadzie Sasino, w powiecie lęborskim województwa gdańskiego.

2. W skład rezerwatu wchodzi oddziały lasu: 310 poddział „c” oraz 311 poddziały c, d, według numeracji przyjętej w planie urządzenia gospodarstwa leśnego na okres 1950—1959 r. Granice rezerwatu zostały oznaczone na mapie rezerwatu w skali 1:20.000, stanowiącej załącznik do odpowiedniej pozycji rejestru tworów przyrody poddanych pod ochronę.

3. Rezerwat tworzy się w celu zachowania ze względów naukowych i dydaktycznych naturalnego stanowiska cisa w wielogatunkowym lesie mieszanym.

4. Na obszarze rezerwatu zabronione są:

- a) wycinanie drzew oraz pobór użytków drzewnych, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych potrzebami gospodarstwa rezerwatowego, których zakres określi specjalnie w tym celu opracowany plan gospodarczy, podlegający zatwierdzeniu przez Naczelnego Konserwatora Przyrody; do czasu sporządzenia wymienionego planu dopuszczalne jest usuwanie drzew martwych, wyrotów i złomów w sposób nie narażający na zniszczenie otoczenia, a w szczególności cisów,

nalotów i podrostów, z pozostawieniem w ziemi karpiny; dopuszczalne jest również dokonywanie zabiegów pielęgnacyjno-hodowlanych po uzgodnieniu z konserwatorem przyrody,

- b) zbiór owoców i nasion drzew i krzewów, z wyjątkiem nasion na potrzeby odnowienia lasu, których pozyskiwanie może odbywać się na warunkach ustalonych przez konserwatora przyrody,
- c) zbiór ziół leczniczych oraz innych roślin lub ich części,
- d) pozyskiwanie ściółki leśnej i pasanie zwierząt gospodarskich,
- e) niszczenie lub uszkodzenie drzew i innych roślin,
- f) niszczenie gleby i pozyskiwanie kopalni,
- g) polowanie, chwytanie, płoszenie i zabijanie dziko żyjących zwierząt,
- h) zanieczyszczanie terenu i wzniesienie ognia,
- i) umieszczanie tablic, napisów i innych znaków, z wyjątkiem tablic i znaków związanych z ochroną terenu,
- j) wznoszenie budowli oraz zakładanie lub budowa urządzeń komunikacyjnych i innych urządzeń technicznych,
- k) przebywanie na terenie rezerwatu poza miejscami wyznaczonymi przez konserwatora przyrody.

5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego: *R. Gesing*

59

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW KOMUNIKACJI I HANDLU WEWNĘTRZNEGO

z dnia 25 stycznia 1962 r.

w sprawie postępowania z zużytymi lub uszkodzonymi akumulatorami samochodowymi nie nadającymi się do dalszego używania i do naprawy.

Na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz. U. z 1952 r. Nr 44, poz. 301 i z 1956 r. Nr 54, poz. 244), § 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 14 grudnia 1956 r. w sprawie przekazania uprawnień do wydawania przepisów o gospodarowaniu pojazdami samochodowymi, częściami zamiennymi i ogumieniem do tych pojazdów oraz o normowaniu zużycia materiałów pędnych w eksploatacji i obsłudze pojazdów samochodowych (Monitor Polski z 1956 r. Nr 105, poz. 1209 i z 1961 r. Nr 80, poz. 334) i § 1 zarządzenia nr 187 Prezesa Rady Ministrów z dnia 12 września 1961 r. w sprawie przekazania Ministrowi Handlu Wewnętrznego uprawnień do wydawania przepisów regulujących obrót rynkowy samochodami osobowymi i częściami zamiennymi oraz o gospodarowaniu ogumieniem (Monitor Polski Nr 80, poz. 334) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w zarządzeniu jest mowa o akumulatorach, rozumie się przez to akumulatory kwasowe samochodowe, używane do rozruchu silników spalinowych.

§ 2. Jednostki gospodarki społecznej posiadające zużyte lub uszkodzone akumulatory, zwane w dalszym ciągu „użytkownikami”, obowiązane są do zabezpieczenia tych akumulatorów przed zniszczeniem i dostarczenia ich razem

ze szlamem ołowianym najbliższym terenowo licencjonowanemu stacjom obsługi akumulatorów II klasy, zwanym dalej „odbiorcami”.

§ 3. Wykaz odbiorców, odpowiadających wymaganiom technicznym dla uruchomienia, konserwacji i naprawy akumulatorów, ustalać będzie Zarząd Przedsiębiorstwa Remontu i Dozoru Akumulatorów w Warszawie, zawiadamiając o tym jednostki rozprowadzające akumulatory (§ 5 ust. 1).

§ 4. 1. Odbiorcy mają obowiązek nabywania wszystkich dostarczonych im zużytych lub uszkodzonych akumulatorów, przy czym:

- 1) zatrzymują dla własnych potrzeb do naprawy innych akumulatorów części nadające się do tego celu;
- 2) części ołowiane uzyskane przy rozbiórce akumulatorów, nie nadające się do wykorzystania we własnym zakresie, oraz szlam ołowiany zbywają właściwej terenowo rejonowej zbiornicy złomu lub jednostce wskazanej przez tę zbiornicę; szlam ołowiany otrzymany z akumulatorów powinien być wysuszony i składowany w skrzyniach lub beczkach;
- 3) prowadzą ewidencję przychodu i rozchodu ołowiu oraz szlamu ołowianego umożliwiającą kontrolowanie obiegu tego materiału;
- 4) wszelkie inne części niemetalowe, nie mające zastoso-